

Hjælp mod en slet Behandling fra Sagsføreres Side. Thi saa længe som den hele Ordning er frivillig, vil man faae det at se, at naar der indgives Klage over en Sagsfører, og det ser stort ud for ham i saa Henseende, melder han sig ud af Foreningen, og saa har den ikke mere Noget med ham at bestille. Naar derfor Ordningen i sig selv anses for ønskelig, baade for Sagsførerstanden og for Publikum, mener jeg, at det vil være langt at foretrække, at det er en legalt etableret Ordning, fremfor at det er en blot frivillig Ordning, som omfatter Nogle af Sagsførerne og ikke Alle, og som man kan gaa ud af og ind i, ligesom man har Lyst til selv. Jeg tror, at denne Ordning i flere Henseender vil være til Gavn. Forsaavidt man maatte finde, at den er noget kompliceret, maa det jo erindres, at dette, at den er saaledes kompliceret, at der er disse 2 Etager osv., er naturligvis kun slet for at faae den tilstrækkelige Betryggelse for Sagsførerne. Man har ment, at det var nødvendigt at have overordnede Sagsførerraad, til hvilke der kunde appelleres fra det underordnede Sagsførerraad, fordi den Indvending naturlig frembyder sig, at det er en altfor ringe Garanti for Sagsføreren, at han skulde være prisgivet den første Instants, Sagsførerraadet; derfor finder man det i og for sig rimeligt, at der er en Instants over det, som han kan gaa til. Det Samme gjælder ogsaa overfor Publikum, forsaavidt det ikke har faaet Medhold i sin Klage, og det er altsaa ogsaa i Publikums Interesse. Naar kan det jo let tænkes, at lokale Sagsførerraad ville have en Tilbøielighed til at holde med vedkommende Sagsfører, som næppe vil findes hos det overordnede Sagsførerraad; og navnlig i Tilfælde, hvor der kan være Tale om saadan Censur over en Sagsfører, som kan virke ødelæggende paa hele hans Stilling, maa der være Udgang til at faae Sagen prøvet af Domstolene som sidste og øverste Instants; det tror jeg ikke, der i og for sig kan indvendes Noget imod. Jeg tror heller ikke, at denne Ordning, om den end er noget kompliceret, kan være til nogen videre Gene for Sagsførerne. Hvis Sagsførerraadet nemlig ikke faar noget Videre at bestille, saa bliver det heller ikke nogen videre Byrde at være Medlem deraf. Jeg tror, at det vil være vanskeligt, uden at komme Sagsførerstandens Selvstændighed for nær, at ordne et Tilfyn med dem af Andre end af Sagsførerne selv. Det staar for mig saaledes, at man ved en Ordning som denne ikke kan betragte Sagsførerstanden som en Samling af upaalidelige Personer, som der kun skal herfjes dygtig over fra anden Side. Man maa betragte Sag-

førerstanden som en Stand af selvstændige og ogsaa som Regel dygtige og hæderlige Folk. Dersom man ikke kan det, saa ville alle Forsøg paa at tilveiebringe en bedre Ordning mislykkes. Er der ikke den fornødne Vresfølelse tilstede i Standen, og er der ikke den fornødne Klogskab til at indse, at det er mest stemmende med deres egen Interesse at optræde hæderlig og rebellig, saa vil enhver udefra vilkaarlig dannet Kontrol med Standen vise sig ude af Stand til at udrette Noget. Derfor tror jeg, at, naar en saadan Kontrol skal indføres, saa vil det ikke godt, uden at staae Sagsførerstandens Selvstændighed og Selvbagtelse, være muligt at lægge den i Hænderne paa Andre end Standen selv, og jeg tror, det vil have stor Fordel ikke alene for Standen selv, men ogsaa for Publikum. Det er jo bekjendt nok, at det nuomstunder er en meget vanskelig Sag at gjøre en Klage virksom gjældende overfor en Sagsfører, hvad enten den bestaar i, at han forlanger for meget Sælver for sit Arbejde, eller den bestaar i — hvad der jo ligesaa hyppigt er Tilfældet — at han ikke fremmer Forretningerne med den fornødne Hurtighed, men lader dem ligge i det Uendelige, en Klage, som der jo naturligvis meget ofte er Anledning til at komme med. Det kan jo nemlig ikke gjøres paa anden Maade end ved Domstolene gennem en almindelig Proces, som baade varer længe og koster Meget, foruden at der tillige i mange Tilfælde optaarner sig Bevisvanskeligheder, som gjøre, at man ikke kan komme nogen Vegne, fordi man ikke kan skaffe det strengt juridiske Bevis, som er nødvendigt. Den foreslaaede Ordning aabner Folk en Vej, som vil være meget lettere og navnlig have den Fordel, at den ikke er forbunden med nogen Udgift for dem, hvorhos den tillige maa antages — det nærer jeg ingen Tvivl om efter hele Forhandlingens Former — at bringe Sagen til Ende i meget kortere Tid, end der nu er Tale om. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at denne Ordning med Sagsførerraad vil vise sig at være en Foranstaltning, som vil være i høi Grad baade i Sagsførerstandens og i Publikums Interesse. Smidlertid er det jo ikke Meningen, at jeg vil betragte det som noget absolut nødvendigt, at man skulde holde det Hele sammen. Skulde det virkelig vise sig, at man ikke ønsker at gaa ind paa dette tredie Kapitel af Lovens, men derimod vil anse det for rigtigt at beholde Mere eller Mindre af de andre, saa skal det ikke for mit Vedkommende møde nogen Modstand. Jeg kan gaa ind paa den Tanke, at man skal udsætte dette, men jeg ser egentlig ikke nogen Grund dertil. Jeg tror ikke, det vilde være rigtigt, men det er dog, som sagt, ikke min